

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 180.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000796912/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

som Martin havde følt mod Brødrene, meget værre var det med disse Jag af Forbitrelse mod Gud selv, som hyppigere og hyppigere foer igjennem ham, — — og alle disse syndige Tanker skulde han jo saa bekjende for sin Skriftefader, og vidste aldrig, om han havde skriftet til Bunds, — og havde han ikke, saa betød Syndsforladelsen jo ingenting, — saa maatte han skrifte igjen og igjen — tilsidst næsten i Vanvid af Angst og Overspændelse.

Ja, da havde han faaet sit første store Anfald her i Klostret, saa man begyndte at tale om, at han jo nok maatte være besat af den Onde.

Han huskede det saa tydeligt, den Dag han var kommen ind til de andre til Evangelie-Læsningen: »Og En af Folket svarede og sagde: Mester, jeg har ført min Søn til Dig, han har en maalløs Aand. Og naar den faar fat paa ham, slider den ham, og han fraader og skjærer med sine Tænder, og han henvisner — —« Da var han jo styrtet om i Krampetrækninger, og de sagde bagefter, at han havde raabt: »Det er ikke mig! det er ikke mig!»

Og han havde jo kunnet see paa dem, at de troede, han var besat.

Aa ja, — lige efter den Pust var det, hans Præceptor havde sagt til ham: om han da havde glæmt de Ord af sit Credo: vi troer paa Syndernes Forladelse. — Han havde sagt det saa skjønt og havde forklaret Martin, at han alt-saa ikke blot skulde tro paa, at der var en Syndsforladelse, men paa, at hans egne Synder var ham forladne. Han vilde saa gjerne have troet det, — men hvad! dermed var jo kun ment Arvesynden og Synderne før Daaben, — saa kunde det jo ingen Ting hjælpe. Da var det ogsaa, han havde bekjendt for Præceptor, hvor forbitret han kunde blive paa sin ubarmhjertige Herre og Dommer. Da havde Præceptoren svaret: »Ja, Du er en Taabe. Gud har ikke Vrede mod Dig. Det er Dig, der er vred paa ham.»

Han havde alligevel en kort Tid følt lidt Ro ved det, Præceptor saadan sagde. Men en Stund efter var det sidste og det værste kommet, det, som gjorde, at han ogsaa nu i dette Øjeblik syntes, at alt Haab i Grunden maatte være nde.

Han havde hidtil, naar han undersøgte sine egne Tanker, ikke seet paa dem, der var en Del af selve hans An-